

Kwadratuur, 26 Oktober 2010

Recensie van de premiere van 'Drie Liedereren' voor mezzo sopraan en ensemble, uitgevoerd door Els Mondelaers en het Nadar Ensemble o.l.v. Daan Janssens op het TRANSIT Festival 2010.

Volledig artikel:

http://www.kwadratuur.be/reportages/detail/transit_2010_-_nadar_ensemble/?utm_source=Trending&utm_medium=Trending+box&utm_campaign=Feed%3A+addthis%2FUFgo+%28Kwadratuur+%7C+Meest+gelezen%29#.WTa-GdAZZ9g

Literaire klanken

Werken met stem betekent werken met tekst, wat door jonge componisten vaak als een uitdaging ervaren wordt. Toch wist componist Bram Van Camp (1980) in zijn 'Drie Liedereren' de relatie tussen muziek en woord op een geslaagde manier te verklanken. En dat woord vond hij in het werk van niemand minder dan Paul Van Ostaijen, in wiens typografische gedichten (en meer bepaald in zijn 'Feesten van Angst en Pijn') hem vooral de verzaking aan verhalende betekenis intrigeerde. Hierdoor kan de zang immers worden aangewend als een abstract gegeven, als een instrument. Desondanks horen we hoe in 'Drie Liedereren' de stem toch zijn solistische functie behoudt, net zoals het ensemble in zijn begeleidende rol blijft. Bovendien, zo geeft Van Camp toe, gaat hij soms ook programmatisch te werk, maar dan vanuit de individuele betekenis van een bepaald woord, bijvoorbeeld wanneer de stem "wals" in 'vers 2' zingt en dat de aanleiding blijkt voor een muzikale herinnering aan deze dans. Puur compositietechnisch gezien, valt op hoezeer Van Camp organisch en intuïtief te werk gaat in zijn klankopbouw, zonder gebruik te maken van wiskundige of conceptuele processen. Dat blijkt uit de vloeiende afwisseling van stille, schilderende passages en bruuske climaxen in een werk waarin romantische expressie hand in hand gaat met een Weberniaanse schrijfstijl en zo de bevreemding creëert die we ook terugvinden in de gedichten van Van Ostaijen.